

Menneskens Ensalighed paa Jorden.

Da

Det Velfornemme Brude-Par

Brudgommen,

Er. GUNNERUS EYDE,

Meriteret Skibs Byg-Mester udi Bergen,

Og

Bruden,

Dyndædle og Gudelskende Jomfrue,

Zfr. ELSEBE SOPHIE KRAMER

udi Høyfornemme Benner's Nærbærelse celebrerede

Deres Bryllups-Fest

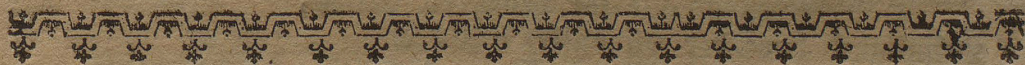
udi Bergen den 27de April Anno 1769.

Enfoldigst betragtet og indsendt fra Landet, af den der flaterer sig af
at kaldes BRUDGOMMENS Ven, og ønsker sig
at leve og døe

Christelig i Christo.

Imprimatur

Fridrich Arentz.

B E R G E N,

Dykt hos Kongl. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

Forundringsfuld standser vort Sind for at tænke,
Men see hvor afmægtig, at tænke os om!
Vi undres naar dybere vi seer os at tænke
I Kiarligheds Afgrund, der aldrig blir tom,
Da Forhynets Naade af Godhed ey trattes
At fylde vort Bryst;
Dens herligste Love bør aldrig udslattes,
Men stedse med Lyst
Vort Hierte bør Tak-Offer bære,
For Verden hans Godhed at lære.

Vi avles, vi fødes, vi vore, opholdees,
Vi skuer nye Naader af Evigheds Bund;
Ehi dette vi lever ved hannem forvoldes,
Som lagde til Alting Begyndelses Grund,
Han er den alleene, som holder ved Live,
Ein Skabning saa skion,
Han er det, som naar han vil, eene Land give
Lyksaligheds Len:
Han er det som Lykke bestemmer,
Han eene er alles Forfremmer.

Hvooe stedse lyksalig i Verden Land leve,
Det bedste han nyder af Guddommens Haand,
See! intet ham fattes, for Ondt ey tør have,
Han tryggelig boer udi Sikkerheds Land:
Bekymringens Plage ham ikke tør røre,
Han derfor er frie,
Lyksalighed er det ham stedse mon føre,
Han lever deri,
Bekymring til den han henlader,
Som er den Lyksaliges Hader.

Lyksalighed er det, enhver eftertragter,
Lyksalighed er det, som hver onsker sig,
Lyksalighed er det, som alle høyst agter,
Lyksalighed er det, som eene gjør riig,
Lyksaligheds Ene, er herligste Gave
Fra Høieste Guld,
Hvooe derfor slig Eyendom stedse kan have,
Gaaer rettelig ud,
Og gaacr ind for Guds Ansigt med Glæde,
Den Stund han paa Jorden mon træde.

Hvooe derfor Lyksalig paa Jorden kan være,
Han holdes af alle for velholden Mand;
Lyksalighed hvooe der vil ønske, begiære,
Et høyere Gode han ønske ey kan:
Da dette alleene, Lyksalig at være
Er alles Attraae,
Lyksalighed eene vel alle begiære
I Ene at faae;
Men Maaden hvooe man den kan finde,
For alle vel ikke gelinge.

Vel mange man dommer Lyksalig at være,
Ja flere man hører at ønske sig saa,
Men saa ere de, som kan finde og lære,
Ret Maade at blive Lyksalige paa,
Da een sig indbilder Lyksalig i Sunde,
Om Rigdom GUD gav:
Een timelig Vre helst søger at vinde,
At bryste sig af;
See! disse sig hermed fornøye,
Om GUD det dem vilde tilføye.

Nu findes een anden, som denne Troe haver,
Han syntes Lyksalig om Duffet han fik,
Og dette det beste iblandt Lykkens Gaver
Han holder, om det efter Duffet ham gik:
Da derimod nogle best synes florere
Bed Lærdom og Kunst;
Ja andre af Magt og af Moed vil brabere,
Der dog er som Duffet,
Hver ønsker og beder af Hierte,
Lyksalighed i det Begierte.

Alt dette og meere hver ønsker at nyde
Som noget, hvis Liige, der ikke var til,
Skiont Herligt det er, og vel Hiertet kand fryde,
Man maae dog betænke, det er Lykkens Spil:
Lyksalighed, om jeg min Dom her maae fælde,
En deri bekaaer,
Lyksalighed af det Slags kand ikke giælde,
Men hastig forgaaer,
Den ikke Bestandighed haver,
Med Tiden den Ende jo tager.

Men denne jeg meener, hvor Dyder kan findes,
Lyksalig blandt alle han regnes vist kan,
Hvor Kierlighed, Gudsfrøgt i Baand sammenbindes,
Hvor Ydmyghed, Fromhed hinanden gir Haand,
Hvor trofast Oprigtighed aldrig ophører
Mod ringeste Ven,
GUD hannem Lyksalighed steds tilfører,
Lyksaligheden
Er det han skal eye og have,
Naar engang fuldendt er hans Dage.

Chi sig vel! hvad nytter stor Rigdom, stor Vre,
Hvor Kierlighed ey, og Ydmyghed har Stad;
Hvortil tiener Kundskab, hvad Bælde skal være,
Naar Fromhed og Gudsfrøgt er ikke derved?
Key! u-dydgig Bestand den intet kan nytte,
Den intet og er,
Om Verden til Eye man fik og til Bytte,
Er dog som een Star,
Der hastig for Veyret bortfarer,
Da Tyden alleene vedvarer.

Hvor Velstand da findes, og Dyder tillige,
 Der blomstrer Lyksaligheds herligste Bælt,
 Lyksaltg den Mand, hvorom alle kan sige:
 Lyksalighed vidner om Dydernes Siæl.
 Et høgere Gode han ey kan begiere,
 Naar dette han har,
 Lyksalighed eene ham viiser mest Ære,
 O Gave saa rar!
 Som Evigheds Forsyn vil give,
 Enhver der Lyksaltig vil blive.

Exempel i Dag vi for Dyuene haver,
 Bort Brude=Par vidner om det som er talt,
 Her findes Lyksaligheds herlige Gaver,
 Her findes god Velstand med Dydens Gestalt,
 See Brudens Anstandigheds smykkede Klæde
 Er om hendes Arm,
 Oprigtighed haver sit deilige Sæde
 I Brudgommens Varm,
 Der gjør, at de Begge skal være,
 Lyksaligheds Vidner med Ære.

Hvad gøres her nødigt om Dyder at leede,
 Hvor Kiærlighed, Gudsrygt, Oprigtighed boer?
 Her jaones ey Fromhed, det billig kan heede:
 Her Dyders Lyksalighed er i sin Flor,
 Hvis Bærdighed Siælen med Styrke opliber,
 Da Dyden er kiendt,
 Hvis Godhed, Forundring, Hæragtelse giver,
 Hvis Hjertter er tændt
 Med Dyders oprigtige Lue,
 Hvis Etin man kan altid anskue.

Mit Dnske blandt Mængden jeg her vil frembære,
 Hvis Lugt skal udpreedes til Himlens Poel,
 Mit Hierte hengiven for Demnem skal være
 I Bøn, at tilbede Lyksaligheds Soel,
 Min Aand skal ophøve med sødeste Stemme
 Det værdigste Par,
 Det Evige Bæsen skal heller ey glemme
 Af Naade saa rar,
 At lønne Oprigtigheds Dyder,
 Som alle Dyd=Elskende flyder.

Nu Høveste Bæsen! velsigne og give
 Tredobbelte Naader af Kiærligheds Bæld!
 Du Aandernes HÆre! lad Diffe og blive,
 O Høveste Forsyn! i Lykke og Hæld!
 Lad Himlen Evig sig troe Demnem svære
 Med helligste Baand!
 Lyksaltige lad Dem og Evige være!
 Ja glæd Deres Aand!
 Sit Egteskab lad Dem indtræde,
 Foreent med Lyksalighed, Glæde.

